preili Krinoline, „ei teised linnad ka ometi meie omast midagi räägida saaks. Istume siin wagasi nagu külas, ning keegi ei nimeta meie nime. Siis saaks muidugi ka nende nimed nimetatud, kes herra Knopsi läbemad tuttawad on ning tema perekonnaga läbikäiwad."

Jutt jäi pooleli, sest praegu astus loomatohter sisse, tegi mitmele poole peoga peenikest moodi konksusi ja palus perenaist andeks, et ta nii hilja tulnud, olnud ometi asju ära toimetada, ning ei saanud neile parajal ajal wastu.

„Palun istuge lauda," ütles Priidu, „wabandamine ei täida kellegi kõhtu."

„Aga karistust on mu herral ometi tarwis, sest muidu teeb ta teine kord niisama suguse tembu jälle ära," ošatas apteeker.

„Karistust, karistust!" kordas madam Birke.

„Halastage!" hüüdis preilu Krinoline ning waatas armastawa silmaga loomatohtri peale, kes poissmees oli.

„Karistust!" ütlesiwad tohter ja apteeker ühe korraga. Wana naija hammas sõnas edasi ja pidas selle juures muidugi oma kasu silmas. Ta ütles: „Karistus piab nii tuur olema, kui aga seltskondlikud seadused seda iales lubawad. Ma „löön ette", looma tohter piab kõikidest sõõkidest ilma jääma, mis meil juba olnud ning ükst wiimse „saladusega" leppima."

Perenaine tegi küll osawaid sõnu, aga ei aitanud midagi, sest pidulised olimad, peale preilu Krinolini, kõik ühes nõuus. Nii siis ka asi jäi. Ning sala toit toodi lauale. Kes jõuaks apteekri rõõmu ülesse räägida! . . . Waagnas oli lõhnaw metsiooma praad, mis kui kuld prees höbedase leemi sees hiilgas. Tohtergi hüüdis imestades: Jah, see on üks saladus. Nüüd ei olnud enam palju juttu kuulda, sest mõnus praed pani kõikide suud kinni. Loomatohter ei räägitnud juutumaks enam sõnagi, muud kui nikutas aga mõne küsimise peale pead. Wiimaks sai apteeker nagu aega ja hõiskas: „Ob sina heldeke! Knopsi proua, ütelge ometi, mis looma praad see on!"

Eleonora oleks rõõmu päraft hüppanud, kui see mitte ta majakuningliku seisuse wastu ei oleks olnud. Ta tegi asja seega weel põnewamaks, et ta wõeraid ise äraarwata palus. Keegi ei arwanud enne nii mõnust toitu katsunud olewat ning Priidu isegi ei olnud osawa perenaise wabritsemisel niisugust rooga saanud. Wõis küll ka olla, et kitus prae maitsewamaks tegi — aga maitsew ta oli. Apteeker sõi weel ühe hea kubja ära ning ütles siis tõsise healega: Eleonora proua, ütelge nüüd beaga ära, mis teie meile andsite, muidu ma pahandan end ning pahandamise järg on halb seedmine. Niisugusel korral ei oleks sööma-aja mõnu mitte jäädaw!"

„Kui nii on", ütles perenaine, „siis on mu kohus kohe seletust anda. Kas Teie siis enam kodu jänese praadi ei tunne?"

Priidu läks walgeks kui lubjatud sein.

„Mi – mi – mis ja ütled? Jääkaru praad? . . .

Kõik bakkasiwad walju bealega naerma; Priidu aga kargas lauast ülesse, nagu oleks tall tuli tallade all olnud — ning ukiest wälja. Wõerad ehmatasiwad ära ning naer oli lõpnud; aga enne kui nad omast kohkumisest toibusiwad, jooksis juba Priidu jälle tuppa ja karjus:

„Appi, appi! Teie olete kõik marus, marus, väris hullus tujus . . . ."

Tohter tõusis ülesse jooksis Priidu kallale, Eleonora langes ehmatusest surutud tooli peale tagasi, apteeker jooksis apteeki robtu tooma, preilu Krinoline tõstus omas ahastuses hästi loomatohtri läbedalle, sest armastuse sädemeke on sagedaste õnnetuse tundidel lõtendama hakanud. Loomatohter aga näis asjaga tuttaw olema ning sõi rahulikult edasi. Priidu rabeles tohtri ja madam Birke käes ja karjus itka: „Marus, marus, kõik marus!" Apteeker tuli robtudega tagasi ja nüüd anti Priidule wägisi mõrudaid asu sisse. Esite ei tahtnud ega tahtnud ta wõtta, aga kui tohter ütles: „Siin on ju maru roht!" siis neelas ta rohu alla, aga karjus jällegi: „Teie olete marus, mete

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1888, lk. 28